

דברי הכפר

ישראל במלחמה

מדויק כל כך...

איש אותנו לא ישיב
מבור תחתית מפל,
באן לא יועילו
לא שמחת הניצחון
ולא שירי הלל.

יענקל'ה רוטבליט

דנה ברל

גיליון מס. 2841 * ג' אלול תשפ"ד * 6 ספטמבר 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

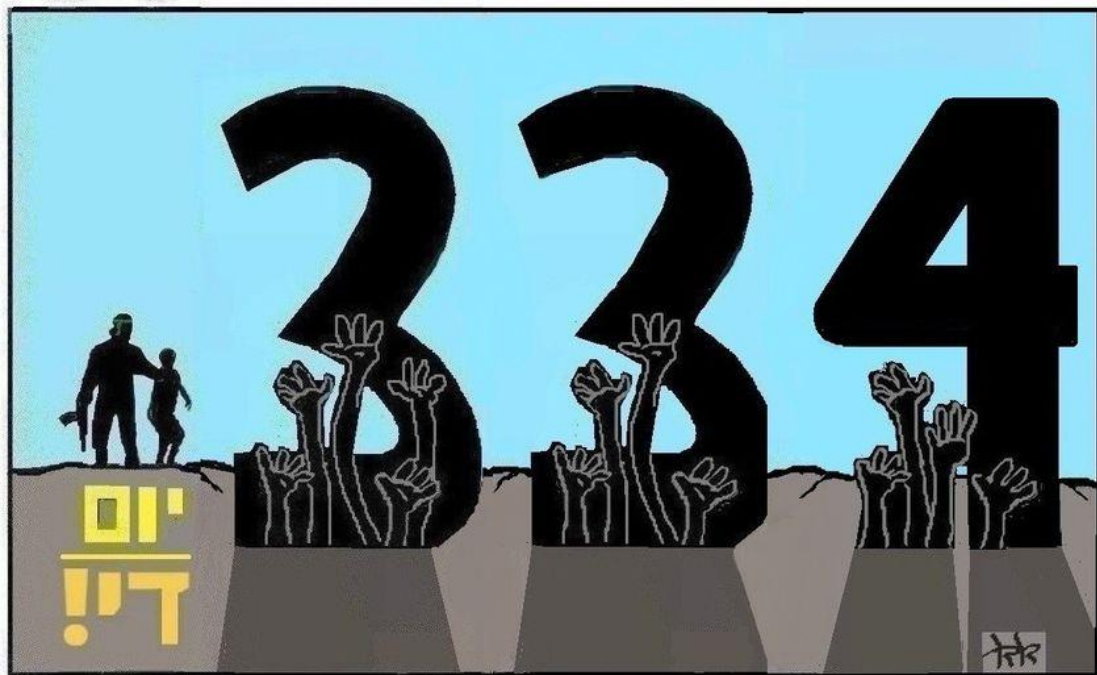
עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

על הדרך / הפינה של דודו

ראש הממשלה נתניהו מקריב את החטופים על ציר פילדלפי

כבר 334 יום (נכתב ביום רביעי) ש-101 חטופים (חיים ומתים) כלואים במרתפי החמאס בגלל שרירות ליבו של אדם אחד, צדיק, שמלאכת רציחת החטופים נעשית למענו בידי אחרים, בנימין נתניהו שחרד לשלום ציר פילדלפי ולשלמות הקואליציה שלו יותר מאשר לשלום אזרחי מדינת ישראל שהם כקליפת השום בעיניו. רעשי רקע ותו לא. שחרר אותם כבר! איש מתועב! את כולם! עכשיו! ושתיחנק כבר בנכלולך...

רמזי אלול

חודש אב מת מחום וכבר אנחנו נמצאים בתחומו של אלול. עוד כשלושה שבועות יחלפו וימות גם אלול. בבית הקברות שבחורשת הזיתים מתחילים לגבוה החצבים.

אברהם חלפי, שממנו למדתי לתת סימנים בעונות השנה, שב ושולח בי רמזי אלול של סתיו יהודי. וגם העננים שכיסו הבוקר את עין השמש שבו וסיפרו לי שאלול כבר כאן...

2. סנוניות בדרך לירדן

סנוניות גוזרות
שמי אלול כחלים
בתנועה נחרצת.

כפרוה זהבה ורפה
נעים ברוח גלי עשב
בדרך לירדן.

ליד גדר של ברזל
רואות פרות
אין נרות החצב
נפתחים לאט
כפרחי זכרון
וגועות בערגה
אל עגל נשכח.

צער גדול מטפף
מעטיניהן, לאט
מתעטף העולם,
סתו.

על שם מי זה שדה בוקר?

1. אז ככה, חזרתי מהפגנה בצומת ראש פינה. היה מפוצץ באלפי אנשים שצעקו ביחד: את כולם! עכשיו! עכשיו! בהתלהבות גדולה. אחרי שהסתיים הכול חזרתי הביתה והספקתי לראות בזווית העין את אלמוג בוקר מדווח בערוץ 12. ונזכרתי שקראתי איפשהו שהוא ערק מ-13 ל-12. באמת לא גליק גדול. אף פעם לא התלהבתי ממנו במיוחד.

2. מה שכן נזכרתי בסיפור נחמד שהתרחש לפני כמה שנים כשהינו בחאן השיירות בזמן איזשהו טיול שערכנו בסביבות שדה בוקר. ובבוקר כשעמדתי בתור לקחת אוכל בארוחת הבוקר שמעתי ילד אחד שעמד מאחרי שואל את אבא שלו על שם מי נקרא 'שדה בוקר'. והאבא בלי להתבלבל אמר שזה על שם אלמוג בוקר. נחנקתי מצחוק מעורב בביצה קשה.

3. והעיקר שנהיה לראש ולא לגנב...

כמה מילים על טקס השבעה באוקטובר | ועל העיקרון שקבעו חז"ל

1. "לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה" (שבת כא ע"ב)

במסכת שבת מוזכר שחז"ל קבעו לחוג את הניצחון שבעקבותיו אנחנו חוגגים את חג החנוכה ב"שנה אחרת". ונשאלת שאלה גדולה - למה בעצם דחו חז"ל את חגיגות הניצחון לשנה אחרת. הרי מה טבעי יותר מלחוג את הניצחון כאשר הדם עוד לא יבש על כלי המלחמה.

2. ישנם כמה הסברים לדחייה הנ"ל, אך יותר מכולם חביב עלי הסברו של ר' ישראל מטשורטקוב: "על קביעת חנוכה נאמר 'לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים'. מדוע חיכו חכמי ישראל עד 'לשנה אחרת' ולא קבעו את החג מיד עם התרחש הנס. אלא שידעו החכמים, כי החיזיון אשר יתגלה אחר כל מלחמה היא רציחה ואכזריות, ומידות אלו יתרשמו עמוק בנפשם ויביאו להשחתת המידות והמוסר. אפילו הישר באדם יתלבש אכזריות ולא ייסוג אחור מכל נבלה. ומנהיגי ישראל שבאותו דור חששו שמא המידות הרעות הנובעות מהמלחמה נקלטו גם אצל הישראלים. לכן לא רצו לקבוע יום טוב לזכר הניצחון. כי ניצחון כזה מוטב שיישכח מהר, כי תוצאותיו קשות ורעות ועלולות לגרום לנפילה מוסרית.

3. פך השמן האבוד הוא היהדות האחרת. זאת שנמחתה באירופה באש הכבשנים. זאת שהיום נחבאת מתחת לערמת השרירים שיהדות בריונית/לאומנית ערמה עליה. יהדות פך השמן ההיא הייתה הומנית ואוהבת אדם. "יהדות של חולשה" כפי שמכנים אותה חבורת הבריונים שקובעת היום מהי יהדות. יהדות לאומנית ששרירה עצמו כל כך, עד שדיכאו עד עפר את השריר החזק ביותר שקיים את העם היהודי במשך אלפי שנים, שריר הזיכרון. דיכאו אותו כל כך עד כי גרמו לנו לשכוח את שאנו מצווים לזכור יותר מכל - כי גרים היינו בארץ מצרים.

4. חז"ל דחו לשנה אחרת את החגיגות וקבעום ועשאום ימים טובים. וכל הדברים היפים של הרבי מטשורטקוב נאמרו כביכול על ניצחון כלשהו, ומה אתם חוגגים בשבעה באוקטובר, בנימין נתניהו ושרת הטקס סרת הטעם שלו. הרי זה יום מספד שצריך לעשות בו קריעה וללבוש שק ולבכות את הנרצחים והנאנסות והתינוקות מרוצצי הגולגולת, לכל הרוחות, מה אתם חוגגים?

פינת הקריקטורה השבועית: סלע קיומנו...

• כתה א' 1947

מאז 7.10, מאז תחילת המלחמה הנוראית הזאת, עולים בי זכרונותי ממלחמת השחרור. יש אומרים שבעצם מאז תש"ח אנחנו שרויים במלחמה אחת מתמשכת.

בכ"ט בנובמבר הייתי בכתה א', בשכונת תלפיות. (הבניין ששימש כבית ספר עדיין עומד בפינת הרחובות "קורא הדורות" ו"עין גדי"). בכתה שלנו היה חלון מאד גדול. אור יום נכנס לכתה והיה נעים מאד ללמוד בה. אבל במרחק של כמה מאות מטרים, בקו אווירי, מהחלון ישבו הערבים בארמון הנציב, ובכל פעם שהתחשק להם הם ירו. לנו ניתנה ההוראה שכאשר יורים, עלינו לשכב על הרצפה מתחת לחלונות.

והיום? ההנחיה לילדינו: אם האזעקה תופסת אתכם בזמן הנסיעה באוטובוס לבית הספר – עליכם לשכב על רצפת האוטובוס מתחת לגובה החלונות.

1948, חלפו כחודשיים, והסכנה, כנראה, התגברה, והוחלט להעביר את בית הספר לבניין אחר. ביום שישי אחד, אחרי השיעור האחרון, כולנו, ילדי כתה א' לקחנו, כל אחד כסא, וסחבנו אותו במעלה הרחוב אל בית ספרנו החדש. הילדים הגדולים מכתות ד', ה' ו-ו' סחבו את השולחנות במעלה הרחוב.

בבית הספר החדש למדנו עד להכרזת המדינה, ואז פינו אותנו מהשכונה. ראשונים, פונו אימהות וילדים מקיבוץ רמת רחל, ואחר כך, אנחנו: אימהות, ילדים וזקנים משכונת תלפיות. כן, היינו מפונים, ואני רק בת שש. לא התפנינו לבתי מלון, אלא למבנה בשכונת רחביה, "בית החלוצות" (כדאי לכם לקרוא על המוסד הזה בויקיפדיה). כל המפונות מתלפיות הוכנסו לחדר כתה אחד, מיטות מתקפלות, האחת ליד השנייה, ועליהן ישנו.

אחר כך חילקו אותנו בין משפחות בסביבה. אמי ואני נכנסנו לדירה של שתי אחיות רווקות ייקיות, שגרו ממש מול בית החלוצות. לא היו ממ"דים ולא מקלטים. (לצורך מיגון, בנו לפני הכניסה של כל בית קיר מבלוקים, כך שהכניסה לא תהיה חשופה. אל מאחורי הקיר הדק הזה, רץ כל מי ששהה ברחוב בזמן האזעקה).

ומה עם לימודים? את כל הילדים מכתה א' עד ח' אספו לאולם אחד בקומת הקרקע, ושם קראנו, כתבנו וציירנו, בקיצור, היינו תחת השגחתן של שמרטפיות-מורות.

בוקר אחד התחילה הפגזה. פגז נפל במרחק לא רב מהאולם שבו ישבנו. אני, ילדה בת שש וקצת, נבהלתי ופרצתי בצחוק. הילדות הגדולות בנות העשר וקצת, הטיפו לי מוסר: לא יפה לצחוק כשנופלים פגזים. כשנפל הפגז השני, קרוב יותר, צחקתי יותר, וכשנפל הפגז השלישי בחצר בית החלוצות, נדמה לי שכבר לא צחקתי.... פחדתי מהילדות הגדולות. מהפגז הזה נפגעו בחצר, שלוש בחורות צעירות

מיד הכניסו את כל מי שהיה בחצר ובבניין לפרוזדור של קומת הקרקע. לתוך הפרוזדור הוכנסו גם שלוש בחורות ששהו בחצר בזמן ההפגזה ונפצעו. המאמץ לטפל בבחורות הסתכם בניסיון לשבור את הדלת של ארון העזרה הראשונה שעל הקיר. עד היום אני זוכרת את מראה האגרופים שנשלחו אל התיבה.

בבית החלוצות שכנו אז גם האולפנים והמשדרים של "קול ישראל", וכמובן שגם כל מי שהיה באולפנים יצא אל הפרוזדור. אחד מאלה שיצאו היה המוזיקאי שבתאי פטרושקה. האיש היה מוזיקאי מחונן ורב פעלים, והיה גם מנהל חטיבת המוזיקה של קול ישראל, ובנוסף, הוא גם היה איש גדול ובעל משקל רב. עם כל משקלו, דרך האיש על רגלי הקטנה. זה כאב! למזלי, באותו הרגע הגיעה אמי בריצה מהבית שמעבר לרחוב, כדי להיות לידי בשעת ההפגזה, ובשעת נחיתתו של שבתאי פטרושקה על רגלי...

• ציר פילדלפי

מה אני יודעת על ציר פילדלפי?

מעצמי אני יודעת מעט מאד על ציר פילדלפי.

בשבילי האסוציאציה הראשונה שעולה מול עיניי, היא הפיגוע בו נפגע הנגמ"ש שלנו לפני 20 שנה, ובו נהרגו 13 חיילים. האסוציאציה שעולה מול עיניי, היא של חיילים זוחלים על פני הקרקע ואוספים שרידי גופות של 13 החללים.

מה אני יודעת על ציר פילדלפי בספטמבר 2024? לא הרבה.

כמו בהרבה עניינים שאינני בקיאה בהם, אני צריכה להחליט על מי אני סומכת שיאמר לי את האמת. אני יודעת על מי אני לא סומכת.

• בלי ידיים!

כל הכבוד לבחור הנפלא הזה, אסף יסעור. כשהיה בן 13, ימים ספורים לפני חגיגת בר המצווה שלו הוא נפגע בתאונת חשמל, ושתי ידיו נקטעו. עשר שנים חלפו. הוא השתקם, השקיע והשקיע עד שהגיע למדליית זהב בתחרויות הפאראלימפיקס, אולימפיאדת הנכים, בפריז. מדליית זהב במקצוע, שלראשונה שמעתי עליו וראיתי אותו לפני 10 שנים, כשבקרנו באוסטרליה, וליוונו את נכדנו, מורן לשיעורי טאקוואנדו. המקצוע, מקורו בקוריאא ופירוש השם הוא: דרך החיים של הבעיטה והאגרוף.

אסף יסעור בעזרת הבעיטות הצליח להגיע לזהב!

הראשונה, שאני זוכרת שהשיגה מדליית זהב באולימפיאדת הנכים, הייתה שחר גדליזון שלנו, ששחתה אל הזהב!

• אוהבי הספר

ובמעבר חד, אני מזכירה לכולנו שהמפגש הקרוב של אוהבי הספר יתקיים ביום שלישי הקרוב 10.9 בשעה 17.00 ב"מפגש". המשתתפים מוזמנים להביא ספר שהם רוצים שאחרים יקראו. נשוחח על הספרים ועל ספרים אחרים. כיבוד יוגש...

בימים קשים אלה, כשמאות טילים וכטב"מים תוקפים את הגליל, כשהחטופים שלנו עדיין מצויים עמוק במנהרות החמאס, כשחיילי המילואים וכתות הכוננות, עוד מעט מסיימים שנה של מלחמה, כשמאות אלפי מפגינים לא מפסיקים לצעוק בגרון נחר בכל רחבי הארץ. אני לא מפסיקה להתפלל לימים טובים שיגיעו!

שבת שלום

תמר וולפין

אגף תשתיות ונכסים - כפר הנשיא

הודעה על הפסקת חשמל יזומה

ביום חמישי 12/09/2024

מהשעה 20:00 ולמשך כ 8 שעות

תהיה הפסקת חשמל בכל הקיבוץ

(לא כולל שכונת ההרחבה)

העבודה תתבצע ע"י חברת החשמל ונועדה לחיבור של המערכות הסולאריות שהוקמו על גגות מבני המשק.

לידיעתכם והיערכותכם

אגף תשתיות

בברכה,

ענבר ברגר

משרד אגף תשתיות ונכסים

tashtiot@kh-accounts.org.il

054-3118554

כפר הנשיא

ע"ש חיים וייצמן

פריז 2024

המשחקים הפראלימפיים

הרבה כבוד הביאו לנו הספורטאים

**מדליית
זהב!**

טאקוונדו

אסף יסעור

**מדליית
זהב!**

חתירה

מורן סמואל

**2 זהב
וכסף!**

שחייה

עמי דדאון

**מדליית
ארד!**

שחייה

מארק מליאר

**מדליית
ארד!**

חתירה

**סלאח שאהין
ושחר מילפלדר**

בננה בתיק / נעם חורב

מבחוץ זה נראה כמו עוד יום רגיל
אתה ילד עם תיק שעומד על השביל -
הוא ארוך ומפותל כמו חדק של פיל
המסע שלך תיכף עומד להתחיל

הלוואי שהיתה לי נוסחה מנצחת
או חוברת עם כל התשובות הנכונות
השנה כבר בדלת, עוד רגע נפתחת
ויש לי עוד כמה מילים אחרונות:

צא בהפסקה עם שאר הילדים -
לשחק קצת בשמש, לשבת לנוח
ואל תדאג משטויות כמו בדידים
או אם לא הספקת להעתיק מהלוח

תהיה זה שמפריד אם יש מריבה
ואל תיקח ללב אם מישהו מציק
זה בסדר אם לא תדע את התשובה
רק אל תשכח ת'בננה בתיק!

תן דף לחבר גם אם עברת את האמצע
תשתדל להיות נדיב, גם אם יש לך מעט
תתלוש בבת אחת את הפלסטר מהפצע
(זה הרבה יותר כואב כשעושים את זה לאט)

אתה לא חייב תמיד להיות כזה מושלם

אתה לא חייב תמיד ללכת עם העדר

כשתהיה יותר גדול, תבין כמו כולם -

את השיעורים החשובים לא תלמד בשום בית-ספר

תזכור - אני איתך, גם אם אני רחוק

ותגיד "בוקר טוב!" בשער לשומר

התרופה הכי טובה היא לצחוק, לצחוק, לצחוק...

רק תהיה מי שאתה, כל השאר כבר יסתדר.

תודה לתמר וו'

@@@@@@@@@@@@@@@@@@

שירי מלחמת חרבות ברזל

לא שיר שנכתב במלחמה, אבל מתאים לימים אלו – ליום ראשון שקמנו
לבשורות כל כך קורעות לב...

כשהלב בוכה

מילים: יוסי גיספן

לחן: שמואל אלבז

כשהלב בוכה רק אלוהים שומע
הכאב עולה מתוך הנשמה
אדם נופל לפני שהוא שוקע
בתפילה קטנה חותך את הדממה.

שמע ישראל אלוהי אתה הכל יכול
נתת לי את חיי נתת לי הכל
בעיני דמעה הלב בוכה בשקט
וכשהלב שותק הנשמה זועקת.

שמע ישראל אלוהי עכשיו אני לבד
חזק אותי אלוהי עשה שלא אפחד
הכאב גדול ואין לאן לברוח
עשה שיגמר כי לא נותר בי כוח.

כשהלב בוכה הזמן עומד מלכת
האדם רואה את כל חיינו פתאום
אל הלא נודע הוא לא רוצה ללכת
לאלוהיו קורא על סף תהום.

שמע ישראל אלוהי...

חן דבולט	7.9
איציק בן-דור	8.9
מולי גבאי	
עילאי זפרני	9.9
זהבה דהן	10.9
דוד דיבון	
אגם לבנה	
טל שפרונג	
יוהנה פוטש	11.9
עידית פורסטר	
הנרי שפרונג	12.9
מור לניאדו	

סיפור לשבת

סיפורו של נהג מונית-סיפור מתוק

לפני עשרים שנה נהגתי מונית לפרנסתי. כשהגעתי בשעה 2:30 לפנות בוקר לכתובת שנמסרה לי, הבניין כולו היה חשוך למעט אור חיוור שבקע מדירה בקומת הקרקע. בנסיבות כאלו, נהגים רבים היו מפעילים את הצופר פעם או פעמיים, ממתנים כדקה ואז מסתלקים מן המקום. אבל אני, שבחיי נתקלתי בהרבה אנשים מסכנים, שתלויים בנהגי מוניות כאמצעי תעבורה ממקום למקום, נהגתי בדרך כלל ביתר סבלנות. רק במקרים שהרחתי סכנה, הייתי נמנע מלגשת אל הדלת ולצלצל בפעמון ולהודיע על בואי. הרבה פעמים היו אלה אנשים מבוגרים או חולים שנזקקו לעזרתי בנשיאת תיק.

ניגשתי אל הדלת בקומת הקרקע ונקשתי עליה קלות. "רק רגעעע" שמעתי קול שברירי ומבוגר עונה לי. נשמעה גרירה של חפץ כבד על הרצפה, ולאחר הפוגה קלה נפתחה הדלת. אשה קטנה, בערך בשנות ה-80 לחייה, עמדה מולי בפתח. היא הייתה לבושה בחליפה מהודרת ובכובע מקובע לראש בסיכה נוצצת, כמו כשגברת בשנת 1940 הייתה מתגנדרת לכבוד יציאה לקולנוע. לצידה, על הרצפה, עמדה מזוודת פלסטיק.

הדירה נראתה כאילו אף אחד לא גר בה במשך שנים. הרהיטים היו מכוסים כולם ביריעות בד. לא היה כל שעון על הקיר, לא קישוטים או חפצים שימושיים על המזנון. באחת הפינות עמד ארגז גדול מלא בתמונות ובכלי זכוכית.

"האם תוכל לשאת את מזוודתי אל המונית?" שאלה האשה. הרמתי את המזוודה, והושטתי לה את זרועי השנייה כדי לעזור לה.

כשהגענו אל המונית היא מסרה לי את הכתובת אליה היא רוצה להגיע והודתה לי מאד על כמה אני אדיב ונעים. "אה, שטויות..." אמרתי לה, "זו הדרך בה אני נוהג עם כל לקוחותיי מנסה שכולם יהיו מרוצים."

ואז היא פנתה אלי וביקשה: "האם תהיה מוכן לנסוע לכתובת שנתתי לך דרך מרכז העיר?"

אני קצת התפלאתי ואמרתי לה: "זו לא הדרך הקצרה ביותר, את יודעת."

והיא ענתה לי: "לא נורא, לא אכפת לי לשלם את המחיר. אני לא ממהרת לשום מקום. אני בדרך למעון לחולים סופניים."

הצצתי בה דרך המראה, עיניה נצצו כשדיברה. "אין לי כל קרובי משפחה בחיים. הרופאים אומרים שלא נותר לי עוד הרבה לחיות."

דבריה מאד נגעו ללבי. שלחתי את ידי אל המונה וכיביתי אותו. "בואי, תגידי לי, באיזו דרך היית רוצה שאסע?" במשך השעתיים הבאות שוטטנו בכל העיר. היא הראתה לי את הבניין בו עבדה פעם בצעירותה כנערת מעלית. אחר כך נסענו דרך השכונה בה היא ובעלה קנו את ביתם הראשון וגרו בה בשנים הראשונות לנישואיהם.

אחר כך היא ביקשה ממני לעצור ליד מחסן רהיטים, שפעם בעבר הרחוק היה אולם ריקודים בו היא נהגה לצאת לרקוד בסופי שבוע. לפעמים הייתה מבקשת ממני להאט או לעצור ליד בנין זה או אחר, והייתה יושבת שקטה, נועצת מבט בחשיכה.

כאשר הסתמנו קרני הזריחה הראשונות היא אמרה: "עייפתי. עכשיו בוא ניסע לכתובת שנתתי לך." נסענו לשם בדממה, עד שהגענו. היה זה בנין נמוך, כמו מעון לזקנים, עם שביל שנכנס עד לפתח בנין הקבלה. שני אחים יצאו לקראתנו, וקיבלו את פנינו. נראה היה שהם המתינו לנו.

פתחתי את תא המטען והוצאתי את מזוודתה. האשה כבר הייתה ישובה בכסא גלגלים. "כמה כסף אני חייבת לך?" שאלה אותי, כשהיא מחטטת בתוך תיק היד שלה.

"שום דבר" עניתי.

"מה פתאום! זו הפרנסה שלך" היא מחתה.

"יהיו נוסעים אחרים שמהם אתפרנס" עניתי לה. כמעט בלי לחשוב התכופתי לעברה ונתתי לה חיבוק. היא נאחזה בי חזק. "נתת לגברת זקנה כמה רגעים של נחת. תודה לך." היא אמרה.

לחצתי את ידה, ונפיתי לעבר המונית. מאחוריי – נסגרה הדלת. הקול שנשמע היה קול לא רק של סגירת דלת, אלא של סגירת חיים.

לא יכולתי לעבוד עוד באותה משמרת. סתם שוטטתי ברחובות ללא מטרה. לא הצלחתי להוציא את הגברת הזקנה מראשי. מה היה קורה לו היו שולחים אליה מהתחנה נהג עצבני וחסר סבלנות? מה היה קורה לו הייתי אני נותן צפצוף אחד קצר ואחר כך מסתלק מן המקום? במחשבה לאחור, אני חושב שבכל ימי חיי לא עשיתי מעשה טוב או חשוב יותר מן החסד האחרון הזה שעשיתי עם הגברת.

מקובל עלינו לחשוב שכל חיינו סובבים סביב הרגעים הגדולים שלנו. אבל הרגעים הגדולים באמת תופסים אותך לפעמים במצבים הכי לא צפויים.. ויש אנשים שאף פעם לא יזכרו מה אמרת להם או איך אמרת את זה, אבל הם אף פעם לא ישכחו איך גרמת להם להרגיש...

336 ימים